

สรุปการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยพิจารณาจรรยาวิพากษ์ ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการประเมินค่าพฤติกรรมของชายหญิง ในสถานการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเป็นตัวแปรตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะของสถานการณ์ เวที และฐานะของผู้กระทำพฤติกรรมในแต่ละสถานการณ์ เป็นตัวแปรอิสระ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้น ม.ศ.1 ถึง ม.ศ. 5 ปีการศึกษา 2517 จำนวน 418 คน เป็นชาย 212 คน จากโรงเรียนรัฐบาลชาย 2 แห่ง คือ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม และหญิง 206 คน จากโรงเรียนรัฐบาลหญิง 2 แห่ง คือ โรงเรียนสตรีวิทยา และ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม จำนวน 90 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ ในรูปของพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงขึ้น 18 ประการ ได้แก่ รักกันไม่เคยถกเนื้อต้องตัวกัน ไปเที่ยวด้วยกันสองต่อสองกลางคืนบ่อย ๆ ไปดูภาพยนตร์ นั่งคุยกันในคอฟฟี่ชอป

นักพบกันอย่างเปิดเผย นักพบกันอย่างลับ ๆ กุมมือกันเดินไปตามถนน กุมมือกันในที่ลับตาคน โอบกอดกันไปตามถนน โอบกอดกันในที่ลับตาคน ป้อนอาหารให้กันในร้านอาหาร ป้อนอาหารให้กันในที่ลับตาคน นอนหนุนตักกันในสวนสาธารณะ นอนหนุนตักกันในที่ลับตาคน กอดจูบกันในโรงภาพยนตร์ กอดจูบกันในที่ลับตาคน ได้เสียกันโดยมีนัยหมายจะแต่งงานกัน ได้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกัน และได้กำหนดฐานะของชายหญิงผู้กระทำพฤติกรรมในแต่ละสถานการณ มี 5 แบบ คือ เป็นนักเรียนทั้งชายและหญิง ชายหนุ่มกับหญิงสาว ชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว และชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าพฤติกรรมของชายหญิงในแต่ละฐานะว่าถูกต้อง ชอบ และจะทำเพียงใด ในช่วงของการประเมิน 5 ช่วง คือ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด และไม่เลย

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในแต่ละสถานการณแยกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง เพศและฐานะของผู้กระทำพฤติกรรม
2. หาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในแต่ละฐานะของผู้กระทำพฤติกรรมแยกตาม เพศของกลุ่มตัวอย่าง เพศของผู้กระทำพฤติกรรม และสถานการณ
3. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของ คะแนนในค่านีเพศของกลุ่มตัวอย่าง ฐานะของสิ่งเร้า และเพศของสิ่งเร้า ในแต่ละสถานการณ รวม 17 สถานการณ และทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนในค่านีเพศของกลุ่มตัวอย่าง สถานการณและเพศของสิ่งเร้า ในแต่ละฐานะของสิ่งเร้า รวม 5 ฐานะโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๓ ชั้น 3 ปัจจัยซ้ำ (Three-Factor Experiment with Repeated Measures one One Factor)

ผลของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงครั้งนี้ ปรากฏว่า

1. เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกสถานการณ์ที่ระดับ .01 ($F_{1,416}=6.64, p<.01$) และจากค่าเฉลี่ยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ว่าจะถูกต้องสูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง ใน 16 สถานการณ์ ผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนอีก 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ชายหญิงรักกันไม่ถูกเนื้อต้องตัวกัน และสถานการณ์ที่ชายหญิงมักพบกันอย่างไม่เปิดเผยพบว่า เด็กวัยรุ่นหญิงมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมทั้งสองนี้ว่าถูกต้องสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชาย ผลการวิจัยนี้จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ว่าถูกต้องสูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง

2. เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่าพฤติกรรมของชายถูกต้องมากกว่าพฤติกรรมของหญิง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{1,416}=6.64, p<.01$) ในทุก ๆ สถานการณ์ ทั้ง ๆ ที่ในแต่ละสถานการณ์ชายและหญิงมีพฤติกรรมลักษณะเดียวกัน ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2

3. จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อฐานะของชายหญิงผู้กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{4,1664}=3.32, p<.01$) จากค่าเฉลี่ยพบว่า เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมของชายหญิงที่มีฐานะต่าง ๆ ว่าถูกต้องเรียงตามลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ฐานะของชายหญิงที่เป็น ชายหนุ่มกับหญิงสาว นักเรียน ชายแต่งงานแล้ว กับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว ชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 3

4. จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ในสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{17,7072}=3.32, p<.01$) ผลการวิจัยนี้ สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 4 จากค่าเฉลี่ยพบว่า เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมของชายหญิง ที่มีการถูกเนื้อต้องตัวกันในที่สาธารณะ ว่าถูกต้องมากกว่าพฤติกรรมลักษณะเดียวกันที่เกิดขึ้นในที่สาธารณะ และมีจรรยาวิพากษ์ต่อสถานการณ์ที่ชายหญิงมักพบกันอย่างไม่เปิดเผยในที่สาธารณะว่าถูกต้องมากกว่าการมักพบกันในที่สาธารณะ

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลชายกับโรงเรียนรัฐบาลหญิง น่าจะมีการศึกษาให้กว้างขวางกว่านี้ โดยศึกษาทั้งเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนประเภทอื่น ๆ หรือในจังหวัดอื่น ๆ ทั้งนี้ เพื่อจะได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับจรรยาวิพากษ์ของเด็ก เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. การศึกษาซ้ำในเรื่องนี้ โดยศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ฐานะเศรษฐกิจและสังคม การศึกษาของบิดามารดา ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา เป็นต้น
3. ควรใช้วิธีการอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการสร้างสถานการณ์ให้ประเมินค่า ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับลักษณะและระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยด้วย